

**Adami Tanneri E Societate Iesv, S. Theologiæ D. Et In
Academia Ingolstad. Professoris, Theologiæ Scholasticæ
Tomus ...**

Cum triplici Indice

De Fide, Spe, Charitate, Iustitia, Religione, caeterisq[ue] virtutibus [et]
vitijs: ac varijs hominum statibus. Secvndæ Secvndæ S. Thomæ
Aqvinatis Respondens

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1627

IV. Quotuplex sit votum; speciatim in quo consistat votum solenne, & qua
ratione à voto simplici differat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72877](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72877)

Hæc vero cum generatim certa sint, vt dictum; Dubium est primò an quis aliquando teneatur ad votum, quod ipse non fecit. Respondeo sequentibus pronuntiatis. I. Filij, quamdiu hæredes non sunt, non tenentur votis Parentum, nisi ipsi sponte se se obligent. Ita communis.

45 II. Vota personalia & mixta, quæ primario personalia sunt v. g. de peregrinando, ad hæredes non transeunt: vota autem realia (quæ rem concernunt) transeunt ad hæredes, vt alia onera realia. Ita ex communi Paludanus d. 38. q. 3. a. 3. Lopez cap. 45. Angles art. 2. diff. 13. Neque, tamen, ideo hæres mortui parentis, vel testatoris vota negligens, religionem violat, sed iustitiam, seu fidelitatem, vt recte docent Azor. cap. 15. quæst. 15. & Suarez tom. 3. d. 88. sect. 5.

46 III. Quando ciues communi consensu vouerunt, quotannis certum diem festum, posteri quidem eorum voti vinculo proprie non tenentur: attamen fieri potest, vt ad idem festum celebrandum teneatur ratione pacti, statuti, aut legitimæ consuetudinis; quia votum est personale vinculum ipsius vouentis; quod per se ad alios non pertinet.

47 IV. Quod attinet ad eum, qui ingreditur religionem, omnia eius vota personalia professione extinguuntur; realia vero debita etsi transeunt in monasterium, iuxta vires acceptæ hereditatis; excipienda tamen videntur votiu debita; quia hæc per religionem itidem extinguuntur, vt recte docet Sa V. *Votum*; licet aliqui negent. Nouitius autem excusatur ab executione voti personalis, nõ auté realis.

48 Dubium est secundò, de circumstatijs in executione voti obseruandis, quantitate scilicet, qualitate, tempore, & loco. Respondeo primò, si vouens ipsemet, determinauit aliquas conuenientes circumstantias, tum vouens eas in executione seruare debet. Patet secundò omnes; quia voti obligatio ex parte materiæ pender ex voluntate vouentis.

49 Respondetur secundò, si nullas determinauit, tunc quoad locum, qualitatem, & quantitatem rei, sufficet quiuis locus, & qualitas, & quantitas, quæ factis sit, ad hoc, vt prudentum iudicio, quis vere censeatur opus promissum exequi, faciendo opus in tali loco, & cum tali quantitate, vel qualitate, spectata etiam ipsius personæ circumstantia, & intentione saltem virtuali. Ita ex communi docet Valentia quæst. 6. punct. 4. post Maiorem d. 3. quæst. 3. Itaque qui absolute vouit dare eleemosynam, satisfaciet dando quancunque veram eleemosynam: qui vouit frumentum, si det qualecunque frumentum, modo bonum sit: qui vouit generatim ingressum religionis, satisfaciet, si ingrediatur qualemcunque religionem, modo non sit penitus collapsa.

50 Respondetur tertio, quantum ad tempus, debere vouentem (nisi alia fuerit eius intentio) primo quoque tempore, quo prudentum iudicio, sine suo notabili incommodo, videatur posse, votum exequi, vt cum S. Thoma a. 3. ad 3. docent Syluester v. *Votum* 2. n. 3. Valentia, & alij locis citatis, & patet cit. Deuter. 23. v. 21. & Eccles. 5. v. 5. *Si quid vouisti Deo, ne moreris reddere.* Non tamen in mora est, qui expectat maiorem oportunitatem breui futuram, vt recte Syluester loco cit.

Quod si quis vouit singulis diebus dare pauperi eleemosynam, si hodie non det, debet cras illud addere; non item, si omittat orationem dominicam, quam in singulos dies recitandam vouerat, vt bene docent Sotus lib. 7. de Iust. q. 2. art. 1. Aragonius q. 88. a. 3. Angles flor. a. 2. diff. 2. Sa V. *Votum*. Ratio est; quia hæc videtur communis vouentium intentio; quæ si alia esset, eidem standum erit, vt in tertio certo dictum.

Atque ad hunc modum etiam S. Thomas art. 3. ad 3. quantum ad circumstantiam temporis, ad intentionem vouentis recurrit: *Obligatio voti ex propria voluntate & intentione causatur. Et ideo si in intentione & voluntate vouentis est, obligare se ad statim soluendum, tenetur statim soluere. Si autem ad certum tempus vel sub certa conditione, non statim tenetur soluere. Sed nec debet tardare, ultra quam intendit se obligare, &c.* Plura de obligatione voti, in certis materijs, alibi suis locis, præsertim de matrimonio docemus, & dicentur etiam nonnulla inferius dub. 5.

DUBIUM IV.

Quotuplex sit votum: speciatim in quo consistat votum solenne, & qua ratione à voto simplici differat.

S. Thom. 2. 2. q. 88. a. 7.

51 **V**otum varijs modis diuidi potest. 1. ex parte vouentis in *expressum*, de quo ferè loquimur; & *implicitum*, quod in aliquo actu vouentis implicitè continetur, vti Castitatis votum in susceptione maiorum ordinum, &c. ex communi. 2. ex parte temporis, pro quo obligat, in *temporale* & *perpetuum*. 3. ex parte modi, quo editur, in *privatum* & *publicum*.

Quarto ex parte materiæ, in *reale*, *personale*, & *mixtum*. Reale directè rem ipsam concernit, non personam; vt eleemosynam, quam licet vouenti etiam per alium facere. Personale ipsam personæ vouentis executionem postulat, vt votum ieiunij, orationis &c. mixtum tam personæ functionem, quam rei impensam postulat, vt sit in voto peregrinationis.

Quinto ex parte eiusdem materiæ, siue ex parte propositi ipsius vouentis, in *absolutum* & *conditionatum*; quod non obligat nisi impleta conditione, vt in sponsalibus, & alijs promissis conditionatis accidit, de quibus plura suo loco de matrimonio.

52 Sextò verò votum præcipuè diuiditur in votum *simplex* & *solemne*; vbi præcipuè controuertitur, in quo proprie differat votum solenne à simplici; seu in quo consistat *solemnitas* voti. Et potest quidem votum solenne, secundum etymon vocis, dici omne votum, cui solennis quidam ritus, modus, seu formula adhibita est, adeoque etiam votum publicum, quod solemnni tempore, ac hominum concursu celebratum sit; quo modo Basiliius in regulis fufius disputatis, nomen hoc usurpassè videtur apud Vasquez 3. part. tom. 2. disp. 165. n. 98.

Sed

Sed apud Theologos & Iuristas votum solemnne, quā contra simplex diuiditur, speciali ratione, dicitur votum illud, quod præter certam solemnitatē, matrimonium postea contractum dirimit, vt videre est c. *Rursus*, c. *Meminimus*, & c. *Influante*, Qui Clerici vel vouentes, & c. *Quod voti*, de voto & voti Redempt. in 6. Vbi duo eiusmodi solennia vota recenſentur, nempe per ſuſceptionē ſacri ordinis, & profeſſionē religionis approbatā emiſſa. Eadem diuiſio voti ſimplicis & ſollemnis, quanquā alijs paulo verbis habetur apud Magiſt. l. 4. d. 38. vbi votū aliud facit cōmune, quod in baptiſmo omnes edunt, aliud ſingulare. Hoc rursus diuidit in priuatū & ſollemnne: priuatū, inquit, eſt in abſcondito factū, quod violare eſt peccatū; ſollemnne vero in conſpectu Eccleſiæ factū, quod violare eſt peccatū & ſcandalū. Et addit: dirimi matrimonii, ſubſequenti hoc, non illo. In eundē ſenſum Hugo Viſt. l. 2. de ſacr. p. 12. diſtinxit videtur votū occultū & publicū, iuxta declarationē, quā habet S. Th. 4. ſen. q. 1. a. 2. quaſtiō. 2. licet interim nec Hugo, nec Aug. in Pl. 75 vbi quaſdā voti diuiſiones cōmemorat, nec alij antiquiores, voti ſollemnis in dicto ſenſu mentionē feciſſe videātur, vt videre eſt apud Mich. Medin. l. 4. de continentia c. 23, & Valquez n. 92.

Neq; id mirū eſt, quando & matrimonij irritatio voto ſolenni annexa, non ita verus eſt: adeo vt etiā Hier. Platul. 2. de bono ſtatu relig. c. 21. cū dixiſſet, Monachos olim non niſi implicitū votū, poſtea explicitū quidem, ſed non ſollemnne vouiſſe, ſubiungat; primū tempore Innoc. II. ante annos ferē 500. ſtatutū, vt matrimonia à religioſis contracta nulla eſſent; cum ante ſemper pro validis haberentur; de qua tamen re inferius ageatur pluribus n. 70.

Hoc poſito, de natura voti ſollemnis tres potiſſimū ſunt ſententiæ. I. eſt, ſollemnitatē illā conſiſtere in quadā vouentis benedictione. Ita S. Th. hic q. 88. a. 7. vbi ait: *Sollemnitas voti attenditur ſecundū aliquid ſpirituale quod ad Deū pertinet; id eſt ſecundū aliquā ſpirituale benedictione vel conſecratione, quæ ex inſtitutione Apoſtolorū, adhibetur in profeſſione certæ regulæ, ſecundū gradū, poſt ſacri ordinis ſuſceptionē, vt dicit Dionys. 2. c. Eccleſ. hier. II. ſent. eſt, votū ſollemnne conſiſtere in traditione actuali dominij ſui ipſius in manus Dei, & eorū qui vices ipſius gerunt; ita vt votū ſimplex ſit nuda promiſſio, inſtar ſponſaliū; ſed ſollemnne ſit traditio de præſenti, inſtar matrimonij. Ita Sotus l. 7. de Iuſt. q. 2. a. 5. Pet. Sotus, lect. 5. de matr. Val. hic d. 6. q. 6. pnn. 5. Couar. 4. par. decretal. part. 2. c. 7. §. 4. n. 7. Viquer. Inſtit. c. 16. §. 7. Henriq. l. 12. de matr. c. 5. n. 2. & c. 14. Arag. 2. 2. q. 88. a. 7. & recent. Thomiſtæ cōmuniter, alijq; quā plurimi, apud Sanchez t. 2. de matr. d. 27. n. 7. & fauer S. Th. quodl. 3. a. 18. & in 4. d. 38. q. 1. a. 2. & quidam alij antiquiores ead. diſt. 38. Huc etiā reuocari poteſt eorū ſententia, q. vt refert Azor, dicunt, votū ſollemnne etiā ſua natura eſſe perpetuū, ſimplex vero poſſe qdē tale eſſe, nō tamen neceſſario eſſe; quoniā ſæpe multa vouemus ad tempus. III. ſent. & comm. vt videbimus, eſt, voti ſollemnitatē conſiſtere in aliquo, quod ſit iuris poſitiui tantū, quale nonnulli dicunt eſſe ipſammet denominationē extrinſecā ab ipſa Eccleſiæ conſtitutione, decernētis, p. votū ſollemnne dirimi matrimonii ſubſequentes, nō autē p. ſimplex. Significat Caiet. 2. 2. cit. q. 88. a. 7. & ſentiunt plures inferius citandi.*

ASSERTIO I. Votū ſollemnne, ſeu ſollemnitas ipſius vniuerſim nō conſiſtit in benedictione vouentis. Eſt nunc certa, & patet; quia in quibuſdam ordinibus, nulla talis benedictio reperitur, vt in Societate noſtra, atq; etiā in ordine Prædicatorū, vt inquit Caietanus, vbi ſolæ voſtes benedicuntur, & quidem poſt profeſſionē & ſollemnne votū iam factū, licet olim forma legitima profeſſionis contineretur eiufmodi benedictione, quæ ſeu mediate, ſeu imediate fieret circa vouentē; quo modo recte ac cōueniēter noſtræ ſententiæ S. Thomæ, ſua tempora ſolū reſpicientē, interpretatus eſt Caietanus cit. q. 88. art. 7.

ASSERTIO II. Votū ſollemnne non conſiſtit etiā in traditione illa ſui ipſius. Videtur certa. Quia traditio illa reperitur etiam in quibuſdā, qui votū ſollemnne non ediderunt, vt de religioſis Societatis, etiam non ſollemniter profeſſis, patet ex bulla Greg. XIII. quæ incipit *Ascendente*, vbi expreſſe definitur, vota ſimplicia in Societate noſtra poſt bienniū emittentes, per ea ipſa, ſe Societati (adeoq; Deo) *dedicare atque actū tradere*; eodemq; *vere ac proprie religioſos eſſe*, non ſecus ac profeſſos cuiuſcunq; religionis. Quod etiā agnoſcit Valentia; qui tamē ex hoc ipſo colligere debuiffet, assignatā à ſe voti ſollemnis rationē nec vniuerſalē, nec adeo verā eſſe. Accedit, quod in c. *Rursus* Qui Clerici vel vouentes, dicitur, ſimplex votū apud Deum non minus obligare, quā ſollemnne. Ommitto, quod vt pluribus probat Suar. t. 2. de Rel. c. 14. n. 12. traditio nō eſt differētia p. ſe cōtrahens votū

Nec obſtat, quod in Societate noſtra, vota ſimplicia ſiant aliquo modo dependentia à voluntate ſuperioris, qui illa poteſt, non quidem prohibito, ſed tamē ex cauſa rationabili reuocare & relaxare, vt ex Conſtitutionibus patet. Hinc enim assignari quidē poteſt aliqua differētia traditionis, ex parte acceptantis; ſed quæ tamen perfectioni ipſius traditionis, ex parte vouentis, nihil derogat; cū ex eius parte ſit planē abſoluta & perpetua, adeoq; irreuocabilis traditio, etiā ſub Apoſtaſiā nota, ac pœnis ſancita, vt patet ex bullā illa Greg. XIII. & propria bullā Pij V. cōtra Apoſtatas, quæ incipit *Æquū*, & Conſtitutionibus; id quod ad perfectionē verē & religioſe traditionis ſatis eſt. Quid enim donationi perfectæ decedit, quod eā donatarius poteſt reuocare, & donum rursus priori domino reſtituere? Quid perfectę ſeruituti deeſt, quod dominus poteſt ſeruum ſuum emancipare? Eodem ergo modo ad perfectionē traditionis nil intereſt, quod poſſit à ſuperiore denuō ex cauſa reuocari & irritari.

Ass. III. Voti ſollemnitas etiā non conſiſtit in perpetuitate voti. Ita cōmuniter Probatur. Quia vel perpetuū dicitur votū, quod nulla penitentiæ diſpenſatione poſſit diſſolui; & talis perpetuitas nec ſollemnne quidē voto cōuenit, vt inferius dicitur. Vel cōſiſtit in hoc, quod quantū eſt ex parte vouentis, ad nullū certum tēpus obligatio voti cōtracta ſit, ſed potius ex ſe perpetua ſit; & talis perpetuitas cōuenit etiā tū voti ſimplicib⁹ noſtræ Societatis, vt dictū; tū voto ſimplicis caſtitatis, etiā in ſeculo emiſſo; vt p. inde minimē verū ſit, votū ſollemnne per ſe eſſe perpetuū, votū ſimplex nō niſi per accidens. Vel tertio perpetuitas hæc intelligitur vt nō fiat ſub cōditione, ſaltē tacita, qua votū pendeat à voluntate hominis acceptantis; & ne ſic qdē vniuerſim diſtinguitur votū ſollemnne à ſimpli-

ci; quan-

quandoquidem certè obligatio voti simplicis Castitatis, in seculo emissa, à nulla eiusmodi conditione pendet. &c.

62 **ASSERTIO IV.** Non consistit etiam in illa denominatione extrinseca, ab effectu illo irritationis matrimonij. Est certa. Probat. Tum quia hoc posterius est voto solenni, & eius quidam effectus, ex cit. cap. *Quod votum*, de voto, & voti redempt. in 6. Tum quia irritatio matrimonij conuenit etiã votis simplicibus Societatis nostræ, ex citata bulla Gregorij XIII.

63 **ASSERTIO V.** Voti solennitas nititur solum iure positiuo Ecclesiastico; adeoq; ex iuris positiuo tantum, non naturalis decreto, nec ex ipsa præcise rei natura desumpta est. Ita Canonistæ omnes, cum glossa in cap. *Rursus*, Qui Clerici vel vouentes, S. Thomas, Caietanus, Aragonius hic cit. q. 88. a. 7. item Scotus 4. dist. 38. q. 1. Michael Medina lib. 4. cap. 38. Suarez tom. 2. de relig. loc. cit. & 3. part. tom. 2. disp. 6. sect. 3. Azol. tom. 1. lib. 12. cap. 6. quæst. 1. Sanchez loc. cit. Lessius lib. 2. cap. 40. dub. 14. Bellarminus lib. 1. de matrim. cap. 21. Vasquez disp. 165. cap. 2. & apud eundem Abulensis, Aluarus Pelagius, Ledesma, Antonius Corduba.

Patet satis expressè, ex cit. cap. *Quod votum*, vbi dicitur: *Nos igitur attendentes, quod voti solennitas ex sola constitutione Ecclesie est inuenta.* Gregorius XIII. in cit. bulla *Ascendente*, reprehendens quosdam societatis nostræ obtretractores: *Non considerantes, inquit, voti solennitatem sola Ecclesie constitutione inuentam esse.* Accedit quod ante Cælestinum III. cap. *Rursus*, Qui Clerici vel vouentes, & Alexandrũ III. cap. *Insinuante*, & cap. *Meminimus*, eodem titulo, non est in Ecclesia audita distinctio voti simplicis & solennis, vt cum Medina supra notarunt Vasquez n. 92. & Sanchez loc. cit.

64 **ASSERTIO VI.** Voti solennitas consistit incerta quadam & solenni forma, ab Ecclesia præscripta seu approbata, eius voti scilicet, in quo fit traditio ipsius personæ vouentis vndique absoluta & perpetua ad obsequium Dei: ac proinde votum solenne est id, in quo fit absoluta & perpetua traditio personæ vouentis ad obsequium Dei per noui status assumptionem, facta sub certa forma ab Ecclesia præscripta.

Ita docent Scotus loc. cit. & Canonistæ communiter omnes, cum Glossa in cit. cap. *Rursus*, quibus, vt in re præcipuè ad Canones pertinente meritò authoritatis plurimum est tribuendum. Eandem sententiam ex instituto tuentur Michael Medina loc. cit. Vasquez cap. 8. Azol. loc. cit. quæstione 1. & 2. qui etiam ex antiquioribus Theologis citat Heruæum, Henricum, & Paludanum, &c.

65 Probat. assertio primò ex cit. cap. *Quod votum*, vbi disertè dicit. Pontifex votum solennizari, seu quod idem est, solenne reddi, per susceptionem sacri ordinis, aut per professionem tacitam (cuius exemplum ex Concilio Toletano IV. can. 49. refert Vasquez n. 46.) vel expressam alicuius religionis approbata, &c. vtique tanquam per ipsam solennitatem, seu formulam solennem vouendi; licet alioqui forma hæc sit variabilis, vt notauit etiam S. Thomas 4.

distinct. 38. quæst. 1. art. 2. quæstionum. 3. & Michael Medina lib. 4. cap. 23. vbi probat, olim à quibusdam virginibus, etiam per veli sacra susceptionem, extra Religionem, votum solenne fuisse editum.

Secundò; Omnium contractuum, testamentorum, & ipsius matrimonij solennitas consistit in forma legitima, quæ pro solenni ex decreto legum habetur. Tertio; quia non consistit in vilo alio, vt ex dictis patet. Quarto; quia ita optimè coherent omnia, quæ de vtroque voto in Canonibus passim habentur: ac in eundem fere sensum conciliari possunt dicta varia Doctorum, vt expressè etiam videre est apud Azol., Vasquez, & Caietanum, locis citatis.

Qui rectè etiam notauit, votum solenne & simplex, propriè loquendo, essentialiter non differre, sed tantum accidentaliter; tum ratione formæ, quæ voto extrinseca est; tum per respectum ad subiectum, nempe ipsum vouentem, qui in voto simplici ordinariè habilis manet ad matrimonium; secus in solenni; quicquid Aragonius etiam ex hoc diuersitatem essentialem faciat; quod etiam à Valentia rectè negatur.

Cur autem solennitas, de qua loquimur, non competat voto, nisi in quo fiat absoluta & perpetua traditio personæ vouentis, ratio est; quia, vt inquit Sanctus Thomas cit. quæst. 88. art. 7. *Solennitates non consueuerunt adhiberi, nisi quando aliquis totaliter mancipatur alicui rei, Non enim solennitas nuptialis adhibetur, nisi in celebratione matrimonij, quando vterq; coniugum sui corporis potestatem alteri tradit.* Et ibidem respons. ad 2. *Particularibus actibus, inquit, non consuevit solennitas adhiberi, sed assumptioni noui status.* &c.

67 Atque ex dictis colligitur primo voti solennitatem non requirere vnã quandam certam & determinatam formulam vouendi; sed ad eam generatim sufficere eam, quam Ecclesia præscripsit & determinauit, vel etiam in posterum determinabit, supposita, ex parte ipsius voti, absoluta & perpetua traditio, ad obsequium Dei; adeo vt quamuis iam quidem ea solennitas non reperitur, nisi in professione Religiosi status, & susceptione ordinis sacri, posset tamen etiam, ex Ecclesie voluntate, transcribi voto absoluto & perpetuo castitatis etiam in seculo emisso, si Ecclesia tales personas inhabilitare veller ad matrimonium contrahendum. Sicut etiam in Societate nostrâ, quoad modum & formulam vouendi, non maior interuenit solennitas in solennibus votis professorum, quam in publicis, ac simplicibus votis Coadiutorum seu spiritualium, seu temporalium. Ita etiam in contractu matrimoniali, non certa aliqua & inuariabilis contrahendi ratio ac modus præscriptus est; sed is vniversim sufficit, supposita absoluta personarum traditione, quam Ecclesia determinauerit.

68 Colligitur secundò, per votum solenne irritari matrimonium iure solum Ecclesiastico, non autem naturali; vt rectè docet Vasquez loc. cit. cap. 6. & 7. Azol. cit. lib. 12. cap. 6. Lessius cap. 41. dub. 8. n. 71. Sanchez, & alij citati; etsi contrarium docuerint S. Thomas 4. dist. 38. q. 1. a. 3. quæstionum. 3. Bonauentura, Sorus ead. dist. 38. Valentia, Aragonius, alijque Thomistæ locis citatis.